

C E R A M I C

S E R I E S ●

Steve Harrison

Aberystwyth Arts Centre

MAY 1999 number 94

Steve Harrison

On a recent trip to the Victoria and Albert Museum, Steve Harrison walked nine times round the top floor, the area devoted to the history of ceramics - one of the greatest and most accessible collections in the world. For most the range, diversity and invention of the pots often proves overwhelming, but Harrison revelled in their richness and felt at home. What particularly stuck in his mind was an eighteenth century Staffordshire teapot made in the form of a cabbage. These innovative 'vegetable wares' at first seem an incongruous choice given the absence of any overt organic references in his current work, which apart from brief (and successful) excursions into high-fired pure white earthenware, is thrown salt glazed stoneware. What makes Harrison's tableware's distinctive is their combination of precision and disruption, the thin walled cups, jugs and jars thrown on the wheel then eased out of the circle. Some of the jars have an area dramatically pushed in to distort and disrupt the uniformity of the shape.

In many ways Harrison is a classicist. When he says 'I love clay', he means it in all its senses - for what has been made, what it can do, and for its untapped potential. His forms, all of which are functional or relate closely to function, are crisply thrown, the edges and borders neatly defined, the walls slender but not mean or skinny, the concept precise and crisp. Their origins lie in the lathe-turned forms of eighteenth century Staffordshire, but reinterpreted by a 'potter who loves clay' so that the form is virtually complete when it is removed from the wheel. In his search for clay as opposed to machine form Harrison uses minimal turning or preferably no turning at all, and has devised a variety of finely crafted tools to complete such tasks as round the edges at the base of pots, or apply linear decoration.

Unlike many potters' studios, Harrison's is relatively

neat and tidy, a further reflection of his methodical approach. Freshly thrown mugs stand drying on shelves, the tools in neat order by the electric wheel, the well cleaned throwing bats standing in orderly piles. Pots from a recent salt-glaze firing he dismisses as 'too reduced', which has greyed the blue surface and dulled the body, not the type of bright finish Harrison thinks appropriate for his work. As Harrison has discovered from experience the results of salt-glaze are not predictable. A recent firing proved to be particularly traumatic as half way through a burner had to be turned off, dismantled and cleaned, a new spindle fashioned and fitted to complete the cycle, which unfavourably affected the result.

Two qualities are consistent in Harrison's approach; one is great enthusiasm, the other is a 'need to know' or better still find out for one's self. When first introduced to clay at middle school in his native Newcastle, Harrison knew at once he had found his metier, and an ambition to be a painter was rapidly abandoned. He set up a small pottery complete with wheel and kiln in his grandmother's garage and passed his 'O' level in six months, and 'A' level in a year, obtaining an A grade. On Foundation Course a tutor seeking to restrain his excitement only served to further whet Harrison's appetite, which he was able to pursue vigorously at Middlesex University. Here he made large-scale raku and reduction fired stoneware.

Things went less well at the Royal College of Art. By now fascinated with the possibilities of salt-glazed stoneware but unable to fire at the college in central London he experimented with a small kiln fired in his back garden in North London and as a consequence spent time away from college, incurring the ire of his tutors. More importantly he felt out of touch with their conceptual approach, preferring instead to explore and revel in the qualities of his chosen material. Despite having discovered a great deal about salt firing, contact with Michael Casson filled in many crucial gaps, inspiring him with his commitment and energy. The failure of a key firing two weeks before his degree show threatened disaster, but Harrison remade and successfully

refired, putting on a well-received exhibition.

Now Harrison divides his time between Enfield where he has his studio in his back garden and a small cottage in Mid Wales where he fires his salt-glaze eleven or twelve times a year. At Enfield he also has a fully fitted out tool shed complete with metal lathe, pillar drill and other turning and buffing equipment. Here he makes his own tools as well as services his old gas cooker, recalling his days at school when in metalwork classes they made their own hacksaws, trowels and such like. Harrison fashions the tools he requires, seeking the perfect finish, each one superbly balanced and itself a work of art. Neatly made small plaster of Paris moulds with elegantly rounded mouldings are used to shape spouts on jugs or create other decorative motifs. Recently Harrison has been experimenting with the addition of (home made) wing nuts and screws in materials such as silver or white earthenware, embellishments that make reference to the high status placed on early salt-glazed wares when edges were mounted with precious metal, and ornate lids fitted.

With his love of 'real' tools, crisp, smooth surfaces, beading refinements, and salt-glaze - all of which have echoes of ceramics made 200 or more years ago - it would be easy to fit Harrison into an eighteenth century setting. But this would be a mistake. Harrison, like many other artists, draws freely and creatively on ceramics of the past, but shapes and moulds them to his own meaning. His forms, with their disrupted, manipulated surfaces are full of tension, even the wing nuts have extra large wings suggesting movement and flight. Harrison is a potter of today, though what he will make of that cabbage teapot as yet remains an intriguing mystery.

Emmanuel Cooper.

May 1 - 19 June 1999

The Arts Centre gratefully acknowledges the continuing support of Aberystwyth Town Council, Ceredigion County Council, West Wales Office of the Arts Council of Wales, Arts Council of Wales and University of Wales Aberystwyth.

© Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth Arts Centre
Penglais Hill, Aberystwyth, Ceredigion. SY23 3DE 01970 622887

C Y F R E S ●

G E R A M E G

Steve Harrison

Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth

MAI 1999 rhif 94

Steve Harrison

Yn ystod ymweliad ag Amgueddfa Victoria ac Albert yn ddiweddar, cerddodd Steve Harrison o gwmpas y llawr uchaf naw o weithiau. Dyma'r llawr a neilltu i hanes cerameg - a dyma un o'r casgliadau mwyaf o ran maint a mwyaf hygrych yn y byd. I lawer iawn o bobl mae holl ystod, amrywiaeth a dyfeisgarwch y potiau'n drech na nhw. Ond roedd Harrison wrth ei fod gyda'u hamrywiaeth a theimlai'n holol gartrefol yno. Un eitem yn arbennig a arhosodd yn ei gof oedd tebot Swydd Stafford o'r ddeunawfed ganrif, ar ffurf bresychen. Ar yr olwg gyntaf, ymddengys y "llestri llysiau" hyn yn ddewis anghydnaus, o gofio absenoldeb unrhyw gyfeiriadau organig agored yn ei waith cyfredol. Ac eithrio ambell gynnig byr (a llwyddiannus) ar grochenwaith claeawyn wedi'i danio ar dymherydd uchel, llestri caled gwydredd halen wedi'u taflu yw'r gwaith yma. Yr hyn sy'n gwneud llestri Harrison yn arbennig yw'r cyfuniad o fanylder ac amhariaeth, y cwpnau, siwgiau a jariau tenau'n cael eu taflu ar y droell ac wedyn eu symud yn ofalus o'r cylch. Mae arwynebedd rhai o'r jariau wedi'i wthio'n ddramataidd gan stumio a thorri ar draws umffuriaeth y siâp.

Mewn sawl ffordd, clasurydd yw Harrison. Pan ddywed, "Dwi mewn cariad â'r clai," golygai hynny ym mhob ystyr - mewn cariad â'r hyn sydd wedi'i wneud; yr hyn a all ei wneud ac â'r potensial sydd eto heb ei ddatgelu. Teflir ei holl ffuriau, sy'n ymarferol neu'n perthyn yn agos iawn at yr ymarferol, mewn ffordd gymen gyda'r ymylon a'r terfynau wedi'u diffinio'n dwt, y waliau'n denau heb fod yn grintach nac yn newynog, a'r cysniad yn gywir ac yn gras. Gorwedd eu gwreiddiau yn ffuriau turniedig Swydd Stafford yn y ddeunawfed ganrifl a'r rheini wedi'u hailddehongli gan grochenydd sydd mewn cariad â'r clai, fel y bydd y ffurf bron â bod yn gyflawn wrth ei thynnu o'r droell. Wrth chwilot a glai yn hytrach na ffurf beiriannol, bydd Harrison yn defnyddio cyn lleied o durnio ag sy'n bosibl neu, yn well byth, dim turnio o gwbl. ac mae wedi dyfeisio amrywiaeth o arfau cain i orffen tasgau megis ymylon gwaelod y potiau neu er mwyn gosod addurniadau llinol arnynt.

Yn wahanol i lawer iawn o grochenwyr stiwdio, mae Harrison yn gymharol dwt a thaclus. Dyma adlewyrchu ymhellach ar ei ddulliau methodolegol. Saif mygiau newydd eu

taflu yn sychu ar y silffoedd; yr arfau yn eu trefn ger y droell drydanol gyda'r batiau taflu glân loyw mewn pentyrrau bach cymen. Mae o'n diystyru potiau a ddaw o ryw daniad gwydredd halen diweddar - "wedi'u lleihau'n ormodol," meddai. Golygai hyn fod yr arwyneb glas wedi'i lwydo gan bylu'r corff. Nid dyma'r math o orffeniad disglaир sydd, ym marn Harrison, yn gweddu ei waith. Fel y mae Harrison wedi darganfod o brofiad, nid oes modd rhag-weld canlyniadau gwydredd halen. Bu taniad diweddar yn arbennig o drawmatig pan fu'n rhaid diffodd y gwres hanner y ffordd drwodd. Bu'n rhaid tynnu'r tanwiwr wrth ei gilydd a'i lanhau, yn ogystal â gwneud a gosod gwerthyd newydd, er mwyn gorffen y broses. Cafodd hyn effaith andwyol ar y canlyniad.

Mae dwy briodwedd gyson yn null Harrison; y naill yw brwdfrydedd mawr a'r llall yw'r "ysfa i wybod", neu'n well byth, yr ysfa i ddarganfod drostoch chi'ch hun. Pan gafodd ei gyflwyno gyntaf i'r clai yn yr ysgol ganolradd yn ei dref fridorol, Newcastle, gwyddai Harrison yn syth ei fod wedi cael hyd i'w gyfrwng, a gadawyd yr uchelgais i fod yn baentiwr o'r neilltu. Sefydlodd grochendy bach gyda throell ac odyn yng ngarej ei nain. Pasiodd ei lefel O mewn chwe mis, a'i lefel A mewn blwyddyn, gan ennill gradd A. Ar y cwrs sylfaen, ofer fu ymdrechion tiwtor i ffrwyno'i frwdfrydedd gan lwyddo, yn lle hynny, i danio dychymyg Harrison ymhellach. Gallodd fodloni'r ysfa pan aeth i Brifysgol Middlesex. Yn y fan honno, bu wrthi'n gwneud raku ar raddfa fawr a llestri caled drwy daniad-lleihao.

Ni fu pethau gystal yn y Coleg Celf Brenhinol. Erbyn hynny, ac yntau wedi'i gyfareddu gan bosibiliadau crochenwaith gwydredd halen ond heb fod yn gallu tanio yn y coleg yng nghanol Llundain, bu'n arbrofi hefo odyn fechan yn ei ardd gefn. O ganlyniad, treuliodd amser allan o'r coleg, gan ennyn dicter ei diwtoriaid. Yn bwysicach, teimlai nad oedd yn yr un cae â nhw o ran eu dulliau cysniadol. Roedd yn well ganddo archwilio ac ymdrybaeddu ym mhriodweddau'i hoff ddeunydd. Er iddo ddarganfod llawer iawn am danio halon, bu cysylltiad â Michael Casson yn help i lenwi llawer iawn o fylchau allweddol. Fe'i hysbrydolwyd gan ymroddiad ac egni Casson. Bu methiant taniad bythefnos cyn ei sioe radd yn bygwth trychineb, ond llwyddodd Harrison i ail-wneud ac aildanio gan gyflwyno arddangosfa a gafodd dderbyniad da.

Erbyn hyn mae Harrison yn rhannu'i amser rhwng Enfield lle mae ganddo stiwdio yn ei ardd gefn a bwthyn bach yng nghanolbarth Cymru lle mae'n tanio'i wydredd halen un ar ddeg neu ddeuddeg o weithiau'r flwyddyn. Yn Enfield, mae ganddo hefyd sied offer gyflawn gan gynnwys turn metel, ebill pileri a chyfarpar turnio a byffio arall. Yn y fan hon mae o'n gwneud ei arfau ei hun yn ogystal â gwasanaethu ei hen stôf nwy. Mae hyn yn ei atgoffa o'i ddyddiau ysgol pan fyddent yn gwneud eu haclisiau a thrywelion ac yn y blaen yn eu gwersi gwaith metel. Mae Harrison yn llunio'r arfau sydd eu hangen arno, gan anelu at orffeniad perffaith, pob eitem yn hollol gytbwys ac yn ddarn o waith celf ynddö'i hun. Defnyddir mowldiau plastr Paris bychain a chymen gyda mowldins gosgeiddig ar gyfer siapio pigau'r siwgjau neu i greu motifau addurnol eraill. Yn ddiweddar, bu Harrison yn arbrofi drwy ychwanegu nytiâu adeiniog (wedi'u gwneud gartref) a sgriniau mewn deunyddiau megis arian neu lestri pridd gwynion - dyma addurniadau ychwanegol sy'n cyfeirio at y statws arbennig a roddir ar grochenwaith gwydredd cynnar pan oedd yr ymylon wedi'u mowntio â metel gwerthfawr a chyda chaeadau addurnedig.

O gofio ei hoffter o arfau "go iawn", arwynebau cras a llyfn, gleinio a gwydredd halen - pob un o'r rhain yn adleisio cerameg a wnaed 200 neu ragor o flynyddoedd yn ôl - peth hawdd fyddai gosod Harrison yn y ddeunawfed ganrif. Ond camgymeriad fyddai hwnnw. Mae Harrison, yn debyg i lawer iawn o artistiaid, yn tynnu'n rhwydd ac yn creadigol ar gerameg y gorffennol, ond bydd yn ei siapio yn unol â'i gynlluniau ei hun. Mae ffurfliau, gyda'u harwynebau toredig, wedi'u manipiwlleiddio, yn llawn tensiwn. Mae hyd yn oed gan y nytiâu adeiniog, adenyll anferthol o fawr, sy'n awgrymu symudiad a hediad. Crochenydd i heddiw yw Harrison. Ond, cyfrinach o hyd yw effaith yr hen debot bresych arno!

Emmanuel Cooper

I Mai - 19 June 1999

© Canolfan y Celfyddydau yn cydnabod yn ddiolchgar gefnogaeth barhaus Cyngor Tref Aberystwyth, Cyngor Sir Ceredigion Swyddfa Gorllewin Cymru Cyngor Celfyddydau Cymru, Cyngor Celfyddydau Cymru a Phaer Cymru Aberystwyth.

© Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth Arts Centre
Penllais Hill, Aberystwyth, Ceredigion. SY23 3DE 01970 622887

